

II. rész

Félelem Nélkül

4. fejezet

Ellenségem Ellensége...

A 2 Replikátor Ha'tak pusztító tüzet zúdított a Daybreakerre. Pajzsai nem sokára leválnak majd, minden fedélzeten tüzek pusztítottak, sokan elevenen elégték a lángok között. Másokat a szikrázó vezetékek ráztak halálra. Azonban nem adták fel, még most az utolsó pillanatokban is viszonozzák a tüzet, a megmaradt fegyvereikkel minimális sérüléseket okozva támadóiknak. A csata közepette egy negyedik hajó is bekapcsolódott az ütközetbe deaktiválva álcázását.

- Új hajó tűnt fel a radaron. Ismeretlen konfiguráció – jelentette a kétségbeesett első tiszt.

- Honnan a pokolból került i... - ekkor egy hatalmas rázkódás rengette meg a hajótestet a padlóra kényszerítve Franket.

- Leváltak a pajzsok! A hagyományos hajtóművek működésképtelenek! – mondta az első tiszt visszamászva a termináljához.

Ekkor a rejtélyes negyedik hajó tüzet nyitott a két Ha'takra, ugyan alig érte el az 50 méteres átmérőt, de rendkívül jól boldogult a feladattal, a hajók közt elhúzva apró, világoskék színű energianyalábokat lőtt ki rájuk mindkét irányban. Apró mérete miatt könnyedén elkerülte a sárga plazmalövedékeket, amelyek egyenesen a két monstrumba csapódtak. A tüzelés egyszer csak abbamaradt és a két hadihajó teljesen megbénulva sodródott az űr végtelenében. Ekkor a váratlan vendégek a bolygó felé vették az irányt és bekapcsolták álcázásukat.

- Mi történt? – kérdezte Frank megkönnyebbülten és igen csak örülve a váratlan segítségnek, azonban aggasztotta, hogy semmit sem tudtak meg kilétükről.

- Az összes replikátor elpusztult a Jaffa hajókon, most már semmi sem irányítja őket valamennyi rendszerük lekapcsolt. Kilőjük őket uram?

- Mindenképpen, nem lenne jó, ha mégis akadna néhány szerencsés bogár.

A Daybreaker ráfordult a két pajzs nélkül maradt hajóra majd a megmaradt ágyúk megsemmisítő erejű tölteteket zúdítottak rájuk, amelyek darabokra tépték azokat. Igen kellemes látványt nyújtva a legénység tagjainak, miközben lángoló roncsok szép lassan a bolygó felé sodródtak.

- Kárjelentést! – rendelte el Frank megkönnyebbülve ugyan, de most már sehogy sem tudták elpusztítani a megmaradt replikátorokat.

- Pajzsok töltődnek, a feljavított generátornak köszönhetően 16 óra múlva elérik a 100%-ot. A hagyományos hajtóműveket legalább 8-ba telik majd helyrehozni viszont a hipertér hajtóművet és az Asgard fegyvereket már csak a dokkban tudják helyrerakni. – közölte, Galen, az első tiszt.

- Értem. – sóhajtott fel Frank, ez egyet jelentett a küldetés végével. - Legalább a másik hajóról megtudtunk valamit?

- Nem sokat, nincs egyezés az adatbázisban, viszont minden jel arra mutat, hogy EM fegyvereket használtak.

- EM fegyvereket? – vágta rá Anderson meglepetten. Ugyan nem sok köze volt a párbeszédhez, de nem tudta megállni a pillanat hevét. - Tehát idejöttek és megmentettek minket a saját fegyvereinkkel. Ez remek...

- De mégis honnan szerezhették őket? – tette fel a vérfagyasztó kérdést Beales őrmester. – Honnan tudták megszerezni a saját technikánkat?

- P2S-4C3, az egyetlen hely ahol hagyunk párat, ha netán mégis akadnának túlélők – közölte Franklyn.

- Túlélők? Mindvégig maradtak volna? De hiszen a jaffák azt mondták, hogy 143 éve nem találkoztak közülünk senkivel.

- Hazudtak. Nem ez az első eset. Sikerült lencsevégre kapni a nyavalyást?

- Igen uram, a vészhelyzeti kamerák számos képet rögzítettek róla.

- Mutassa a legtisztábbat, ahol a legtöbb látszik a hajóból – Galen rövidesen a híd képernyőjére vetítette a képet. Egy tömzsi, leginkább egy Al'keshre hasonlító hajó rajzolódott ki előttük. Szürke színű, egyértelműen fémből készült az illesztések hegesztései emberi készítésre utaltak. Aztán megakadt a szemük az oldalán, az orrészhez közel elhelyezkedő feliraton.

- Ez nem lehet... - csodálkozott el Beales. - Ez egyszerűen lehetetlen.

- Ilyen nincs, tudja mit jelent ez? – közölte az eddig a sarokban gubbasztó Fehlix izgatottan.

- A.S. Virginia... Mégsem haltak meg mind – jelentette ki Franklyn. – Azonnal oda kell mennünk.

- De hogyan?

- Teleportáljuk fel a bolygón lévő kaput, hátha rendbe tudjuk hozni. Aztán a CSK-46... – Fehlix a kezével próbálta jelezni, hogy ő is itt van. – És persze a diplomatánk vegyvédelmi ruháikban odamennek és felveszik velük a kapcsolatot. Amennyiben sikerül ez egy történelmi nap lesz számunkra. De ha mégsem, csak hozzanak el egyet az EM fegyverek közül és irtsuk ki végleg a mocskokat – ezzel együtt a sikeres küldetés reménye is újraéledt.

A kaput egyenesen a bal oldali hangárba teleportálták, akárhogy is igyekeztek egy rakás replikátorral együtt sikerült ezt megtenniük. Mivel valamennyi kommandóst oda rendeltek, – hiszen ez várható volt – másodpercek alatt csak apró nanitok maradtak belőlük. Kevesebb, mint egy órán belül a csillagkapu már használatra készen állt a hangárban, a CSK-46, Fehlix és két szakasz kommandós rövidesen átléphetett rajta.

- Itt is volnánk – jelentette ki Beales, tapasztalatai és rangja miatt most ő vezette az akciót.

- Még is hol van az az itt? Még sosem hallottam erről a helyről – mondta Taylor tizedes, a CSK csapat jelenlegi újonca, miközben csodálkozva nézett körül a hatalmas bunker-komplexumban. Igaz nem sokat látott belőle, mivel jócskán a föld alatt voltak és csak a

vészvilágítás működött az elhagyatott épületben. Minden esetre zseblámpájával próbált segíteni a helyzeten.

- Langara, a naquadria egyetlen lelőhelye ebben a glaxisban. Elsőként csatlakozott a Tau'ri szövetséghez 2033-ban, onnantól a járványig a legfontosabb tagjai közé tartozott. Továbbá itt volt a legnagyobb katonai bázisunk is. A járvány ideje alatt milliók költöztek át a Földre a mai napig megőrizve civilizációjukat és kultúrájukat. Mielőtt tovább álltunk volna létrehoztuk ezt a hatalmas bunkerek egész hálózatát arra az esetre, ha a halálozási arány mégsem lenne 100%-os, valamint a kapuját a központi bunker közepébe helyeztük. Ezután a civilizáció újjáépítéséhez minden szükséges eszközt elhelyeztünk ezekben a bunkerekben. Élelmet, gyógyszereket, építőanyagokat, tervrajzokat, egy a minden technikai tudásunkat tartalmazó adatbázist. Sőt még kisebb hajókat, fegyvereket és még egy ZPM-et is. Ha az a hajó valóban a miénk akkor innen kellett jönnie – tájékoztatta őt Anderson.

- Egyébként, hogy lehet nem ismerni ezt a helyet? Nem igaz, hogy nem hallottál még Új Langaráról, a Földre költözött túlélők által létrehozott kolóniáról, amelynek több mint fél milliárd lakosa van – tette hozzá Fehlix.

- Pedig tényleg nem, engem az akadémián csak harcolni tanítottak. Ehhez nem kell tudni, hogy ki mit csinált 140 évvel ezelőtt.

- Rendben, ezzel a cseverészség lezárva! Meg kell találnunk és működésbe kell hoznunk a ZPM-et aztán megkeresni azokat a túlélőket. Már ha vannak egyáltalán, valami nagyon büzlök nekem ezzel a hajóval kapcsolatban – zárta le Beales a rögtönzött történelemórát, Anderson szerencsére még a tervrajzokat is ismerte, ezért csak negyed óra gyaloglás kellett a generátorterem és előre láthatóan a ZPM eléréséhez.

Maga a terem leginkább az ősök irányítótermeihez hasonlított. Közepén egy szék volt a szokásos kezelőfelülettel ellátva, körülötte 4 terminál helyezkedett el. A vészvilágítás sárga fénye alig láthatóan borította be a helyiséget, az évek alatt felhalmozódott por sűrű ködként szállt a levegőben. A csapat az orráig sem látott, ennek ellenére Fehlix belebotlott az ősök szinte korlátlan energiával rendelkező szerkezetének pontos emberi másába.

- Megvan! – kiáltotta majd kezeivel óvatosan kiemelte az annak gondosan elkészített tárolójából. Ahogy elég magasra emelte a többiek megkönnyebbülten látták, hogy sárgásan világít. Tehát még mindig van benne energia.

- Ez már valami, gyorsan rakjuk be a helyére! – jelentette ki Beales. Rövidesen bele is helyezték az ős szék ZPM tárolójába az energiaforrást. A fények egyből felgyulladtak, hallatszott, ahogyan életre kelt a hosszú évek óta elhagyatott hely. A csapat tagjai közül mindenkiben megtalálható volt az ős gén, de egyedül Anderson mert bele ülni és irányítani a komplexum rendszereit, szerencsére látszólag jól boldogult a feladattal. Bár rengeteg kérdésük volt egyelőre a túlélőkről akartak megbizonyosodni. – Életjelek?

Anderson behunyta a szemét és erősen koncentrálni kezdett. Közben mindenféle a komplexum felépítését ábrázoló kép és ábra jelent meg a szék előtt, de ő furcsa módon csukott szemmel is tudta, hogy azok mit ábrázolnak.

- Nos? – kérdezte Fehlix kis idő elteltével, karrierje csúcspontja után reménykedve. – Van itt bárki más is rajtunk kívül?

Anderson kinyitotta a szeméit és felé fordult. – Nem, csak mi. Itt senki sem járt az elmúlt 143 évben.

- Ez, hogy lehetséges? Akkor honnan jött a Virginia? – folytatta a kérdezősködést csalódottan.

- Nem tudom, itt nincs róla feljegyzés. Ráadásul az összes EM fegyver a helyén van. Akárhik is ők és bármit is akartak, nem innen szerezték őket. Ez legalább megmagyarázza, hogy miért nem léptek kapcsolatba velünk, egyszerűen nem ismernek minket.

- De akkor miért segítettek?

- Ezt sosem tudjuk meg, bármennyit is elmélkedünk. Inkább sugározzuk át egy EM ágyút a Daybreaker hangárjába és végezzük el a küldetést – szólt közbe Beales őrmester.

- Ne... jobb ötletem van – jelentette ki Anderson. – Ahogy az előbb is említettem itt számos csillaghajót hagytunk, és ha nincsenek túlélők, akkor nyugodtan kölcsönvehetnénk az egyiket, úgyszem bánja már senki.

- De minek? Ezek már több mint 150 éves ócskavasak, jobban járunk, ha visszamegyünk a sajátunkra és elintézzük a mechanikus dögöket, mielőtt ismét átszállnak az egyik olyan Jaffa hajóra – vágta rá Taylor.

- De a Daybreaker hipertér hajtóművei már helyrehozhatatlanok. Csak úgy tudnánk hazahozni, ha a másik oldalról küldenek még egy hajót, amely hazakíséri. De az nagyon sokáig fog tartani, már ha Clayton hajlandó még egy 304-est kockáztatni...

- Felejtsd el Anderson. Egy 304-es visszakíséréséhez legalább akkora hajó kellene, mint egy 303-as – förmedt rá Beales türelmetlenül, szerinte ez már csak hátráltatná a küldetést.

- Egy másik 304-es elég nagy lenne? – kérdezte vissza csillogó szemekkel, ezt a mondatot várta az egész párbeszédben. Perceken belül már úton is voltak a komplexum legfelsőbb bunkere felé, a hangárrészhez. Mivel sikerült az összes teleportációs helyiséget valami másnak nézniük, ez jó fél óras menetnek ígérkezett számukra.

Ahogy nehézkesen ballagtak a vegyvédelmi ruhákban szemekkel kíváncsian vizsgálták az épület falait, annak különös mintázatait. Ez ugyanis nem úgy nézett ki, mint a hagyományos atombunkerek, minden eleme gondosan ki van dolgozva az akkori építészeti stílusnak megfelelően, amely mostanra már teljesen idegennek bizonyult a csapatnak.

- Biztos, hogy ott az a hajó? – tette fel Tyler a következő felesleges kérdést.

- Persze, hogy ott van. Le van írva az adatbázisban, hogy ott hagytak egyet és az érzékelők is megerősítették a jelenlétét – bizonygatta állítását Anderson, legalább akadt valami téma út közben is.

- Nem értem, ha ez a hely annyira fontos volt, akkor miért nem vittük magunkkal, mint a Földet? Nem lehetet volna rászerezni egy olyan hajtómű izét... aztán csak elrepülni vele?

Erre a mondatra a többiek azonnal nevetni kezdtek. Ugyan nem akarták megbántani társukat, de ezt már egyszerűen nem lehetett magukban tartani. Tyler inkább csendben maradt és megvárta, amíg megemberelték magukat. Viszont Anderson úgy döntött, hogy engesztelő jelleggel elmagyarázza neki a dolgokat.

- Ez nem olyan egyszerű, mint egy űrhajót vagy Atlantiszt a hipertérbe juttatni – kezdett bele mondandójába, Tyler pedig figyelmesen hallgatni kezdte. - Elég hosszú történet, szóval kezdjük az elejénél. Egyszer régen, élt egy ősi civilizáció, amely évmilliókkal ezelőtt járta a galaxisokat, sorra segítve a fejletlenebb fajokat a békés, becsületes létezés felé terelve azokat...

- Az Ősök? – vágott bele Tyler, nem sokat értve az elhangzottakból.

- Nem, ők még az Ősök előtt léteztek, nagyon keveset tudunk róluk. Az általuk űrbe segített fajok közé tartozott az Asgard is, békében éltek velük egészen mintegy 500 ezer évvel időszámításunk előttig. Ekkor háborúba keveredtek egy másik, még náluk is hatalmasabb civilizációval és örökre eltűntek. Mivel az Asgardok ekkor még nem tudtak önerőből az űrbe jutni nem érdekelték túlzottan az új látogatókat, akik rövidesen távoztak. Több mint 470 ezer év telt el mire ismét az űrbe jutottak, az akkor történeteket már csak legendának tartották. Egészen 500 évvel ezelőttig, amikor is megtalálták az egyik hajójuk roncsát egy vulkanikus bolygón. Ugyan tervezését és az adatbázisában rejtett információkat évszázadokig tanulmányozták, még sem jutottak vele semmire. Egyszerűen nem értették a működését, nem tudták mégis hogyan működhet az abban leírt eszközök bármelyike is – közben egy nagyobb folyosóra érkeztek

- Aztán jöttek a replikátorok, ekkorra már annyi tisztázódott, hogy mit mire használhattak. A tervrajzok között találtak egy szerkezetet, amely képes volt egy egész bolygót a hipertérbe juttatni. Ennek akkoriban többször is szemtanúi voltak, de nem értették hogyan csinálták, legalábbis addig nem. Mivel ez tökéletes megoldást jelentett volna számukra az akkori körülmények mellett azonnal nekiláttak a szerkezet megépítéséhez. Azonban még mindig voltak problémák, ez a szerkezet csak a hipertér ablakot tudta megnyitni, magát a bolygót nem tudta megvédeni az űr hidegétől vagy módosítani annak pályáját. Ráadásul csak annyit tudtak, hogy működik, annak mikéntje rejtély maradt számukra. Ezért pontosan lemásolták a szerkezetet egy elhagyatott kisbolygón és remélték a legjobbakat, azonban nem működött, nem nyílt meg az ablak. Sokáig tűnődtek a történeteken mire rájöttek a probléma okára. Egyszerűen túl fejlett volt számukra ez a fajta meghajtás, muszáj volt lebutítaniuk és a saját technikájukkal kiegészíteni azt. Ekkor végre megnyílt az ablak és a bolygó probléma nélkül besodródott – beértek a komplexum liftjéhez

- De még most sem sikerült. Mivel nem tudták lemásolni az ő pajzsgenerátoraikat a sajátjaikat kellett használniuk amely ereje sajnos nem bizonyult elegendőnek. Az energiamező levált és a bolygót kis híján darabokra tépte az utazás, mielőtt ez bekövetkezhetett volna a planéta kiesett a hipertérből fényévekre a legközelebbi naprendszerből. Ugyanis mivel a saját tudásukkal egészítették ki a szerkezetet az annak sajátosságait hordozta magával. Ezek között volt az instabilitás is, hiszen volt szürke barátaink sosem gondolták, hogy egyszer egy ekkora testtel is meg kell próbálkozniuk – a lift megérkezett a hangárrészhez és megindultak a 304-es felé vezető folyosón.

- De akkor mi ezt hogyan csináltuk meg a Földdel? – kérdezte Tyler, kemény katona létere nem tudta titkolni kíváncsiságát.

- Nos, akkor ugorjunk egy kicsit. Mi akkor jöttünk rá erre, amikor 2064-ben visszamentünk az Asgard galaxisba felszámolni a megmaradt replikátorokat. Pár hónap múlva ugyanis ráakadtunk erre az égitestre. A pegazusi törzs készséggel megosztott velünk minden adatot róla. Mivel nem működött annyiban hagytuk, egészen a járvány kezdetéig. Mivel ekkorra a Lidércek megtalálták és teljesen kiirtották a pegazusi Asgard törzset egyedül kellett rájönnünk a megoldásra, amelyet Atlantisz adatbázisa jelentette számunkra. Ekkorra Jack O'Neill tábornok fiának hála sikerült dekódolnunk egy részét, köztük a meghajtást és a ZPM-eket. Lecseréltük az Asgard technikával kipótolt részeket és az ősök technikájával helyettesítettük azokat. Így a járat már elég stabil volt egy bolygónak. Mire elkészültünk vele elég ZPM-et gyártottunk ahhoz, hogy létrehozzunk egy az egész bolygóra kiterjedő energiamezőt és kellő erősséggel fenn is tartsuk azt – mostanra már nem sokra jártak a hangártól.

- De még így is számos probléma akadt. Először is képtelenek voltunk befolyásolni a pályáját így a forgás általi sebességet kellett felhasználnunk és csakis annak irányát tudtuk tartani, ezért a megfelelő pillanatban kellett megnyitnunk az ablakot, hogy a kívánt naprendszerbe érhessünk vele. Pontosán kellett végrehajtani, mert ha rosszul kapja el a másik csillag gravitációs mezeje kihajthatja azt a naprendszerből vagy magába is ránthatja otthonunkat. Ezen felül csak a Föld fért bele az ablakba, a Hold már nem. Így még erről is gondoskodnunk kellett az érkezést követően, bár ez már a könnyebbik része volt a dolognak. A következő problémát az űr hidege jelentette, a pajzsot úgy kellett állítani, hogy a lehető legtöbb hőt tartsa bent, de a nap melege nélkül így is valóságos jégkorszak vette kezdetét mire megérkeztünk.

- Ezen felül az utazás ideje is gond volt, bár ez a meghajtás mindössze két hét alatt célba juttatta a bolygót, annak bioszférája majdnem visszafordíthatatlan károsodást szenvedett. Ez idő alatt a lakosság és a más kolóniákról érkezett menekültek óvóhelyeken és bunkerekben keresett menedéket, de így sem jutott hely mindenkinek. Sokan halálra fagytak, de minden esetre minden jól alakult és megérkeztünk az Új Remény galaxisba. De kétlem, hogy ezt valaha is megcsinálnánk bármely más bolygóval. A szerkezet megépítése népünk szinte minden erőforrását felemésztette, többek között az akkori flotta háromnegyedét lebontották a nyersanyagszükséglet miatt. Ezen felül legalább két hét kell, mire elég energia gyűlik össze az ablak létrehozásához, ráadásul rendkívül pontos számításokat igényel. Kész csoda, hogy akkor sikerrel jártunk, könnyen ki is halhattunk volna. És most itt vagyunk, a rohadt Drákok szétbombázták az egészet már az ostrom első napján. Évekbe telik majd mire újra használni tudjuk.

- Így már érthető, egy dolgot kivéve. Miért kellett a pegazusi Asgardokat kérdeznünk? Nem volt semmilyen adat a másik törzstől kapott adatbázisban – tette fel az észrevételét Tyler.

- Nem volt, éppen ez a legfurcsább. Mintha nem akarták volna, hogy valaha is tudomást szerezzünk erről a népről – ekkor megérkeznek a hangárba, az ott sorakozó űrhajók tucatjainak látványa fogadta őket. A legtöbbjük kicsi, már ócskavasnak számító modell, egyet kivéve. Ugyanis a hangár közepén ott állt méltóságteljesen az Anderson által ígért BC-304-es, bár egy kicsit berozsdásodott az eltelt évek alatt. Gondosan felmérték szemeikkel és nem igazán voltak elragadtatva a látványtól. Egészen, amíg le nem olvassák a hangárom található feliratot...

- A.S. Daedalus... ez nem lehet – mondta Beales határozatlanul döbbenetében. Ha egy dolog volt, amire soha életében nem számított volna akkor ez volt az.

- Az a Daedalus? Az első 304-es? – kérdezte vissza Fehlix hitetlenkedve.

- Annak kell lennie, egyetlen hajó sem kapta ezt a nevet rajta kívül. Ez egy legenda – jelentette ki Anderson.

- És mi van az oldalfelirattal? Kétszáz éve még fel sem tűntették ezeken.

- Utólag festhették rá, majd otthon átfestik. Ha működik egyáltalán – tette hozzá Beales.

- Működik. Ez a hajó még sosem hagyott cserben senkit, több csatát látott már, mint a fél flotta együttvéve. Ezzel haza tudjuk kísélni a Daybreakert és még Clayton is örülni fog neki. Rakjunk fel rá pár EM fegyvert és induljunk útnak – folytatta Anderson.

- Akkor kezdjünk is hozzá, még van 16 órányi levegőnk.

Amint lehetett, felmentek a hajóra, melynek hídján oly sokan megfordultak már. Megannyi csatában és megannyi háborúban. 143 év után először életre kelt, hogy egy újabbat láthasson, egy újabbat nyerhessenek meg vele. Amint megbizonyosodtak róla, hogy a már aggastyánnak számító hajó valóban fel tudott szállni és be tudott lépni a hipertérbe felteleportálták a burkolatára az EM ágyúkat. Ezek az aljukon elhelyezkedő mágnesekkel rögzítették magukat a trimium páncélzathoz és egy vezeték nélküli hálózat által lehetett őket irányítani a hídról. Ezután beindították a masszív hajtóműveket és jelt adtak a komplexumot vezérlő számítógépnek a hangár kapujának felnyitására, idő közben a ZPM-et is a fedélzetre sugározták.

Mivel ez még mindig 200 méterrel vannak a föld alatt úgy tűnt, mintha egy kút mélyéről néztek volna felfelé. Mivel a hatalmas fedőlapok oldalai betonból voltak, ezért a föld nem zúdult rá az utazókra. A tervezők szemmel láthatóan gondoltak a többszöri igénybevétel eshetőségére is. Mire a hajó elérte a felszínt már meredek szögben tette azt és egy puszkagolyó gyorsaságával süvített ki onnan. Magasan emelkedve Kelowna szellemvárosa felett és másodpercek alatt kilépve a légkörből. A CSK-46 tagjai ugyan nem lettek felkészítve egy cirkáló vezetésére, de Fehlixnek volt néhány gyermekkori tapasztalata. Betáplálta az útirányt, majd rövidesen a P2S-2D7 mellett kötöttek ki.

- Azonosítatlan hajó, itt a T.S. Daybreaker. Azonosítsa magát! – hallatszott Frank hangja a rádióból.

- Itt az A.S... vagyis most már a T.S. Daedalus. Én vagyok az Beales.

- Daedalus? És mégis, hogy a francba kerültek maguk a fedélzetére?

- Ezt majd később tisztázzuk. Jelenleg van egy rakás EM fegyverünk, amelyek csak egy célpontra várnak. Minden rendben zajlott idő közben?

- Igen, a jaffák sem mutatkoztak. Rádásul megjavítottuk a hagyományos hajtóműveket szóval akár haza is kísérhetnétek bennünket. De a replikátorok valamiféle hajót kezdtek barkácsolni magukból. Olyan mintha egy hatalmas szürke pók lenne, még sosem találkoztam ilyesmivel.

- Rendben Fehlix. Amint lehet lőtt szét a dögöket! Menni fog? – fordult oda hozzá Beales őrmester. Viszont az csak matatott az egyik terminálnál látszólag semmi hasznosat sem csinálva.

- Azt hiszem igen... csak meg kell adni ezt, meg ezt be kell... meg is van. Akkor mehet?

- Csináld már! – förmedt rá ismét elvesztve türelmét. Társa még lenyomott pár gombot és az egyik EM ágyú parányi gömb alakú fénynyalábok tucatjait kezdte kilőni magából. Már csak másodpercek kérdése volt, hogy elérjék a völgyet ahol a replikátorok mostanra már sikeresen összeállították hajójukat.

- Megindulnak az termoszféra felé! – jelentette ki Fehlix. Közben egy másik hajó is feltűnt, szorosan alatta repülve.

- Az meg honnan került ide?

- Álcázásból léphetett ki az előbb, megpróbál minél messzebbre jutni... - közben leolvasta a számítógép adatait. - Ez a Virginia.

- Virginia... ekkor egy fiatalabb kori emlék ugrott be számára a régmúltból.

Egy hegyerinc felett járt bajtársaival. Az idő ködös volt, alig lehetett látni valamit, éppen egy hadgyakorlaton vettek részt egy M típusú, akkor még lakatlan bolygón. Ő és a többi újonc egy Typhoon osztályú csapatszállító repülőgép utasterében állt. Ez a gép egy mai helikopter rotorok nélküli, sugárhajtású változata, már csak 380 méterre jártak a talajtól.

- Rendben újoncok, ma itt az esélyük, hogy bizonyítsanak – kezdte az őrmester rövid eligazítását. - Mint tudják ez nem egy szokványos hadgyakorlat, ez sokkal inkább háború. Ugyan itt nem vesznek oda életek, de igazi fájdalmat fognak érezni. Ha itt meghalnak az olyan lesz mintha... - ekkor megszólalt a jelzés, elérték a 200 méteres magasságot. A másodpilóta jelezte, hogy alaposan készüljenek fel, mert ez egy rázó menet lesz. - ... ténylegesen meghaltak volna. A szabadságpártiak a völgyben ásták be magukat. Azt hitték, csak azért mert megszegik a szabályokat és nem jelzik előre a helyzetüket előnyhöz jutnak. De Clayton admirális azonnal rájött a cselükre, ma ők húzzák majd a rövidebbet - ekkor elérték a 100 méteres magasságot, az oldalajtók kinyíltak a katonák kiszállását előkészítendően. A heves szél azonnal süvítetni kezdett a járműben, kis híján kimozdította őt az egyensúlyából. Minden esetre időben megragadta az egyik fogódzkodót, épp mielőtt az őrmesternek kellett volna elkapnia. A körülmények ellenére viszonylag jó rálátás nyílt a mellettük repülő typhoonra ahol testvére, Anthony Beales állt. Mindketten gyermekkoruktól kezdve katonák akartak lenni és ma minden álmuk teljesülni bizonyult. Ha kiállják a mai próbát, már mehetnek is az egyik hajóra, sőt akár egy CSK csapat tagjai is lehetnek.

- Vörös kód, mumus van a radaron – közölte a pilóta. – Méghozzá egy szép nagydarab, a szabik bázisáról száll fel.

- Felszáll? Ezek minden szabályt megszegnek manapság? – háborodott fel az őrnagy, majd az újoncok felé fordult – Rendben uraim! Most megmutatjuk nekik, hogy becsülettel is lehet nyerni – eközben a jármű vésszesen közeledni kezdett a repülőraj felé.

- Hé! Ennyire nem jöhetnek közel! – csattant fel a másodpilóta is. - Ezek meg akarnak ölni min... - ekkor a pilótafülke alján lévő üvegablakon keresztül tiszta rálátása nyílt a kérdéses járműre. – Ez nem része gyakorlatnak...

- Mi az, hogy nem... - kezdte a pilóta miközben ő is vetett egy pillantást a mumusra. Még életében nem látott ehhez hasonló űrhajót, de a kiképzésnek hála azonnal tudta mivel áll szemben. – A büdös...

- Térj ki! Térj ki! – kiáltotta társa majd éles emelkedésbe kezdett jobb oldali irányban. Ezzel párhuzamosan az alattuk lévő hajó is megpróbált kitérni, a váratlan látogatók teljesen felkészületlenül érték őket. Viszont ennyi gépet teljességgel lehetetlen volt kikerülniük...

A fiatal Timothy Beales az éles kanyartól oldalra dőlt. Egyedül a fogózkodó tartotta vissza a gépből való kieséstől miközben ő mégis a másik irányba fordítja a fejét. Testvére gépének irányába. Tehetetlenül nézte, ahogyan a több mint 50 méter hosszú űrhajó lándzsás orra egyszerűen felnyársalta a parányi sugárhajtású gépet, amelynek lángjai örökre elnyelték ikertestvérét.

- Neeeee! – ordította elkeseredetten, közben tudat alattja minden egyes képkockáját rögzítette az eseménynek. Köztük a hajó oldalán szereplő feliratot is. Ugyan innentől kezdve minden álmában újra és újra átélte az eseményeket, a feliratot sosem ikerült felidéznie, egészen mostanáig. Ezzel ismét a Daedalus hidján találja magát.

A replikátor hajóra kilőtt számtalan EM lövedék közül az egyik rövidesen telibe is kapta azt. Ugyan a lövedék parányi volt, de hihetetlenül halálos fenyegetést jelentett rájuk nézve. Amint az belecsapódott egy kék energiahullám hatolt végig rajta, nanitról-nanira terjedve. Közben minden kapcsolatot megszakítva azok között, így a hajó szürke porrá vált, ahogyan az végighaladt rajta. Végül semmi sem marad fajuk utolsó hírmondójából. Egy rakás örökre megbénult nanitot kivéve, amelyek szétégték a légkörben.

- Lőjék le azt a hajót! – adta parancsba Beales az A.S. Virginiára mutatva.

- De miért? Azt sem tudja...

- Dehogynem tudjuk. Ez az Ügynökség egyik lopakodó hajója. Zsukov parancsai szerint azonnal le kell lőnünk minden egyes hajójukat amint észrevettük őket – ekkorra azonban a hajó álcázta magát és örökre eltűnt az érzékelők elől. Beales szomorúan vette ezt tudomásul, pedig már majdnem kiegyenlíthette a számlát.

- Mi az az Ügynökség? – tette fel a következő szellemes kérdést Tyler.

- Nos - sóhajtott fel Anderson, kezdte már unni a folytonos magyarázást. – Az Ügynökség egy közismert terroristaszervezet. Nem sokkal a Trust feloszlata után jött létre, nagyjából ugyanazokat az irányelveket követve. Viszont mi egészen a 2060-es évekig nem szereztünk tudomást róluk. Tudtunkkal egy rakás hájas befektető vezeti, akik úgy hiszik, sokkal jobban ismerik az emberiség érdekeit a kormánynál. A kettő általában egybeesik, Durhamnél is segítettek valamint az előbb is megmentették a bőrünket. Viszont voltak és még lesznek is estek, amikor ellenünk fordulnak, ezért galaxis szerte üldözik őket. De hála a fránya álcázó berendezéseiknek és a viszonylag sok kapuval rendelkező lakatlan bolygónak egyszerűen képtelenség rájuk akadni.

- Hajók lépnek ki a hipertérből! – szolt közbe Fehlix miközben 4 Jaffa Ha'tak tűnt fel a két 304-es között.

- Itt Ash'rak a Tau'ri hajóknak. Hol van a másik három hajónk?

A következő percekben Fehlix ismertette a helyzetet Ash'rakkal. Aki dühösen ugyan, de úgy tűnt bele törődött jaffái elvesztésébe és elhitte a magyarázatot.

- Szóval a replikátor fenyegetést megszüntettük. Mikorra kapjuk meg az ígért hajókat? – erre a jaffa elmosolyodott és jelt adott valamire egy fölényes kézmozdulattal.

- Nem kapják meg őket. A mi népünk sosem fog áldozatot vállalni magukért! Nem azután, hogy évekig ültek és nézték, ahogyan az Ori egyik bolygónkat irtja ki a másik után – eközben a 4 hajó élesítette a fegyvereit.

- De arról volt szó, hogy...

- A feltételek megváltoztak. Távozzatok, amíg megtehetitek, különben mi verjük majd az utolsó szöveget koporsótokba!

A 4 Ha'tak ugyan nem volt számottevő ellenfél a két 304-esnek, de Beales és Frank is tudta, hogy nem kerülhetnek velük háborúba ezért a visszavonulás mellett döntöttek. A Daedalus szorosán beállt a Daybreaker elé majd megnyitott egy hipertér ablakot a Szuperkapu felé. A sérült hajó szorosán követni kezdte, így egyszerre léptek be az ablakba. Amint a legendás hajó célba ért közösen léptek ki a hipertérből, így elkísérve Frank cirkálóját.

Amint keresztülmentek a hatalmas roncsmezőn, amelyen már hajóroncsok százai heverték, tárcsázzák az Új Remény galaxist. A másik oldalon Kirksville hatalmas javítóállomásai mellett értek ki.

- Szerinted mi keresett ott az a hajó? Úgy értem egyszerűen csak biztosítani akarták a küldetés sikerét? – kérdezte Anderson Beales őrmestertől.

- Nem hiszem, értünk sosem kockáztatnak – felelte keserűen. - Valami mást akartak elérni. De akármi legyen is az, remélem, hogy nem jártak sikerrel.

- Itt a Korolev az ismeretlen hajónak. Azonosítsák magukat! – hallatszott Zsukov hangja a rádióból. Közben az ablakból láthatóvá vált a monstruma, amelyet még mindig foltozgatnak a javítóállomáson. Jelenleg éppen az új jobb felső hangárt rögzítették.

- Itt Anthony Beales a T.S. Daedalusról. Csak visszahoztuk otthonról, de egyelőre ne küldjenek át rá senkit, mert fertőzött, először ki kell engednünk a levegőt majd egy csoportnak fertőtlenítenie a fedélzeteket.

- Ismételje meg, amit mondott! A hajó nevét véletlenül Daedalusnak értettem...

Eközben az A.S. Virginia szelte az űr hidegét, miután ismételten átlopakodott a kapun. Fedélzetén Michael a szokásos módon ünnepelte a sikeres küldetést. Az 1990-es évek zenéit hallgatta, miközben jókora mennyiségű alkoholt fogyasztott.

Egyszer csak a hajó végébe sétált, ahol egy erőtérral körülvett asztalon egy magányos replikátor próbált kitörni ketrecéből. Teljességgel eredménytelenül.

- Meg akarsz ölni? – kérdezte tőle miközben odahajolt hozzá széles mosollyal az arcán. A pókszerű gépezet ekkor felé vetette magát egyenesen az erőtérré vetődve, amely visszalökte azt eredeti kiindulási pontjára.

– Ez nem fog megtörténni. Sőt, segíteni fogsz nekem – ekkor újra megpróbálkozott egy ugrással, mivel faja utolsó példányának számított, nem rendelkezett túl sok intelligenciával.

– Többet, mint hinnéd... Az Exterminatus project végre kezdetét veheti - folytatta Michael miközben öreg hajója tovább haladt az űr végtelenében.

Darth Raven